

Τα μεγάλα αμαρτήματα και η αντιμετώπισή τους

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Λόγοι και Συμβουλές του Γέροντα Θεόφιλου Παραϊάν

Από όσα γνωρίζω , κάθε αμάρτημα έχει τη βαρύτητά του. Αν αναλογισθούμε ότι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός είπε ότι δεν επιτρέπεται να πει κανείς στον αδελφό του «μωρέ», τότε δεν ξέρω αν υπάρχουν πλέον τα περιθώρια να κατατάξουμε τις αμαρτίες σε μικρές και μεγάλες , όταν μάλιστα ξέρουμε ότι θα λογοδοτήσουμε ενώπιον του Θεού και για κάθε ανώφελο λόγο.

Εγώ κάνω μια διάκριση μεταξύ των παθών (ως αμαρτωλών συνηθειών, όπως είναι η οργή, η ακολασία, η φιλαργυρία κ.α.) των αμαρτημάτων (ως απομονωμένων κακών πράξεων), των σφαλμάτων (εν γνώσει ή εν αγνοία) , των ελλείψεων και των αδυναμιών. Καθένα από τα ως άνω το αντιμετωπίζω στο βαθμό που υπάρχει στο συγκεκριμένο άνθρωπο, λαμβάνοντας υπ' όψιν το μυαλό του, την ηλικία, την παιδεία και την πνευματική κατάσταση του εξομολογούμενου.

Όσον αφορά στα κατά μόνας αμαρτήματα, μία συχνότητα παρουσιάζουν αυτά στα οποία εμπλέκεται η ηδονή (ακολασία, μέθη) , η ραθυμία (έλλειψη διάθεσης δέσμευσης στον αγώνα εκπλήρωσης του θελήματος του Θεού) , ακόμη και η αδιαφορία για το θέλημα του Θεού, πράγμα που οδηγεί στην έκτρωση, το διαζύγιο,

την υποτίμηση της νηστείας. Όλα αυτά τα τελευταία γεννιούνται κατ' εξοχήν από έλλειψη πίστης στον Θεό.

Εξάλλου είναι γνωστό ότι ο Χριστός καταδίκασε ιδιαίτερα τρία αμαρτήματα και συγκεκριμένα: την έλλειψη πίστης στο Θεό και στα λόγια του θεού, την αφροσύνη, δηλαδή τον εκτροχιασμό από την πίστη, και την υποκρισία. Τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες θεωρήθηκαν ως βαριά αμαρτήματα ο φόνος, η πορνεία και η αποστασία.

Σε τελευταία όμως ανάλυση το πιο μεγάλο αμάρτημα είναι αυτό που εσύ έχεις, αυτό που σε υποδουλώνει. Μου φαίνεται πολύ παράξενο, όταν κάποιος κατά την εξομολόγηση, απαριθμώντας κάποια αμαρτήματα, καταλήγει με τη δήλωση: «άλλα δεν έχω να πω», ωσάν όσα είπε μέχρι στιγμής να μην ήταν αρκετά. Εξίσου παράξενο μου φαίνεται, όταν κάποιος λέει: «Διέπραξα όλες τις αμαρτίες», ή «Δε σκότωσα και δεν έβαλα φωτιά. Κατά τα άλλα όλα τα υπόλοιπα τα έκανα». Ασφαλώς σ' αυτούς τους ανθρώπους δεν επιχειρηματολογώ για να τους αποδείξω ότι δεν έχουν έτσι τα πράγματα• ότι δηλαδή δεν μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο, δεδομένου ότι κανένας δεν μπορεί να διαπράξει όλα τα αμαρτήματα, ούτε ακόμη και αυτός που δηλώνει ότι τα διέπραξε σημαίνει ότι όντως τα διέπραξε.

Θα μπορούσε εν τούτοις να λεχθεί ότι τα πιο συχνά αμαρτήματα είναι αυτά που γίνονται πιο εύκολα και ταιριάζουν σε όλες τις ηλικίες. Αυτό το αναφέρουν μερικοί που εξομολογούνται και ο λόγος ασφαλώς εδώ είναι για τα αμαρτήματα που γίνονται με τη γλώσσα και μάλιστα όταν συνοδεύονται με την οργή. Αυτά τα αμαρτήματα, με το να μη συνδέονται άρρηκτα με την ηλικία, τα συναντάμε σε ανθρώπους κάθε ηλικίας, όλων των τάξεων, άσχετα από την παιδεία που έχουν και τη γλώσσα που μιλούν.

Γενικά στην εξομολόγηση τα αμαρτήματα αναφέρονται ως αμαρτήματα, δηλαδή οι άνθρωποι έτσι τα αντιλαμβάνονται. Αν όμως, παρά ταύτα, οι άνθρωποι δικαιολογούν μερικά αμαρτήματα, όπως, για παράδειγμα, την πορνεία, το ψέμα, την έκτρωση, την κλοπή, επιχειρώ να παρουσιάσω μια πνευματική γραμμή με βάση τις εντολές του Θεού, τη διδασκαλία της Εκκλησίας και τους ιερούς κανόνες. Όταν χρειάζεται, κοντά στις θεωρητικές τοποθετήσεις, προσθέτω και μερικά πρακτικά παραδείγματα που ξέρω, από τα οποία βγαίνει καθαρά ότι τα αμαρτήματα γκρεμίζουν τον άνθρωπο όχι μόνο κατά την ψυχική του πλευρά αλλά και τη σωματική του, όχι μόνο τη θρησκευτική-ηθική του πλευρά αλλά και τη βιολογική και κοινωνική. Ασφαλώς προσέχω πολύ κάθε φορά, ώστε τα πρόσωπα που αναφέρω στα παραδείγματα να μην είναι δυνατόν να ταυτισθούν με συγκεκριμένα πρόσωπα.

Τελικά, ίσως εδώ είναι η στιγμή να αναφέρω τη διαπίστωση ότι η αληθινή αντιμετώπιση των αμαρτημάτων δε γίνεται την ώρα της εξομολόγησης αλλά την ώρα της προετοιμασίας για την εξομολόγηση ή γενικά στα κηρύγματα. Στην

εξομολόγηση ο χριστιανός πρέπει να προσέλθει αποφασισμένος , να έχει θέση απέναντι στην αμαρτία, να θεωρήσει τις αμαρτωλές πράξεις ως κάτι που του προκαλεί ντροπή. Χωρίς αυτή τη συνείδηση και συναίσθηση δε γίνεται εξομολόγηση. Το πολύ-πολύ μπορεί να γίνεται μία μυστική συνομιλία, απαρίθμηση των λυπηρών του βίου, αναφορά σε ελλείψεις και ελαττώματα καθώς και σε λάθη δικαιολογημένα ή όχι. Αλλά βέβαια τέτοια νοοτροπία και συμπεριφορά δεν οδηγεί στη συγχώρηση και την άφεση, γιατί σε τέτοιες περιπτώσεις τα αμαρτήματα δεν ανήκουν μόνο στο παρελθόν, αλλά μπορούν να συμβούν και στο εγγύς μέλλον, ακόμη μπορούν να μπουκν και σε πρόγραμμα.

Πηγή: «Ο Γέροντας Θεόφιλος Παραϊάν

Χωρίς φως, φωτισμένος»

Μετάφραση- επιμέλεια:

Πρωτοπρ. Κωνσταντίνος Καραϊσαρίδης

Εκδόσεις ΑΘΩΣ

Πηγή: orthodoxos.com.gr